

Stefánia

TÁRSASÁG • KULTÚRA • IFJÚSÁG • BÜNYÜGY • SPORT

Szegedi zajkörkép 2.

Démoni decibelelek

– Relatív jelenség a zaj, hiszen a diszkóban lévőeknek narkotikus élményt jelent az, ami a közelben lakóknak esetleg állandó fejfájást okoz. A diszkózenének ráadásul különös tulajdonsága, hogy 60 és 120 hertz között, vagyis a mély hangok tartományában különösen nagy intenzitású. Ezért is problémásak a diszkók, hiszen a mély hang hosszú hullám, ami rendkívül kis csillapítással terjed a levegőben. Nem ok nélkül tették régen a templomok tornyába a nagyharangot, hiszen ennek a mély hangja több kilométerre is elhallatszott.

– **Szeged mennyire zajos város?**

– Ha a közlekedési zajt nézzük, akkor a főbb útvonalak mentén zajos, míg a többi részen elfogadható a zajszint. Ipari zaj szempontjából is az országos átlag alatti a szint Szegeden. A diszkók és hasonló jellegű hangforrások szempontjából viszont igen zajosnak minősíthető a város. A problémát fokozta, hogy az utóbbi időben nagyon sokan vágtak bele úgy zenés szórakozóhelyek indításába, hogy a zajszigetelést teljes mértékben mellőzték.

– **Melyek a legneuralgikusabb, legtöbb gondot jelentő helyek?**

– Speciális a helyzete a diszkóhajónak, hiszen nyá-

Szigorúan ellenőrzött körülmények között beszélgettünk Józsa Gusztáv akusztikai-épületfizikai szakértővel, aki idestova már két évtizede méri – felkérésre – a zajt Szegeden, illetve az országban. Az interjú időtartama alatt állandóan be volt kapcsolva – másfél méternyire tőlünk – az érzékeny zajmérő műszer, s kiderült, hogy a mi normál hangerejű beszélgetésünk átlagosan bizony nem kevesebb, mint 55-60 decibel hangerejű. Hogy ez halk, vagy elviselhetetlenül hangos szint – az kiderül a beszélgetésből...

Józsa Gusztáv és a mesterséges fül.
(Fotó: Révész Róbert)

ron különböző légköri viszonyok miatt sokszor olyan inverziós jelenség alakulhat ki, aminek következtében nem a zajforrás környezetében, hanem jóval távolabb jelentkezik a zavaró hang.

– **Magyarul a hang**

visszaverődik éjszakánként a „felhőkről”?

– Így is mondhatjuk. A Rákóczi téri megyeházával szemben volt egy étterem, ahol rendszeresen diszkóztak, s a lakók mindig panaszkodtak. Egyszer jött egy feljelentés, kimentünk a műszerekkel, hallottuk a zenét, azonban az étteremben ekkor teljes csend honolt. Körbejártuk a várost, és kiderült, hogy a diszkóhajó hosszú hullámú hangjai jutottak el ide.

– **Mekkora ma az engedélyezett zajszint?**

– A Belvárosra és az egyéb lakóövezetekre nappal 55, éjjel 45 decibele maximális hangnyomásszint az engedélyezett, melyet idén nyáron szabályozott be rendeleti úton a szegedi önkormányzat. Ez a határ-

érték természetesen nem jelent csendet, de valójában elég szigorú a megkötés, hiszen a normál társalgási beszéd általában 60 decibel körüli. A diszkóba látogató fiatalok legalább 90 decibelt kapnak a fülükbe, ez tartósan halláskárosodáshoz vezethet, éppen ezért limitálták Ausztriában a diszkók hangerejét 85 decibelben. A megoldást jelenthetné itthon is ez az intézkedés, vagy legalább az előbb említett mélykiemelést kellene megszüntetni, mely az egész szervezetet ingerli. A diszkónál egyébként további gondot jelent, hogy sokszor egy-egy este folyamán is emelkedik a zajszint, hiszen a táncoló fiatalok egy idő után megszokják a hangereőt, növekszik az ingerküszöb, ilyenkor újra hangosítanak, hogy megint elérjék a kezdeti hatást.

– **Említtette, hogy az utóbbi években növekedett a panaszok száma, hiszen egyre zajosabb lett a város. Ezek szerint ezt nem szokják meg a lakók, nem nő a társadalmi ingerküszöb?**

– Itt már más tényezőket is figyelembe kell venni, hiszen az emberek zajérzékenységeinek több összetevője van. Az egyre nehezebbé váló életkörülmények is hozzájárulnak a fokozott érzékenységhez. Megtörtént eset, amikor panaszkodni kezdett a lakó a zajra, s kiderült, hogy már évek óta ott lakik, új zajforrás valójában nem jelentkezett, csak az utóbbi hónapokban munkanélküli lett. De ugyanígy jelentkezhet fokozott zajérzékenység elvált asszonyoknál, kikenél az érzelmi élet labilissá válása okozza ezt. Problémát jelentenek sok esetben az építési körülmények is, a zajszigetelésről teljességgel megfeledkeznek, a mai, sokszor könnyített héjszerkezetű házaknál pedig nagyon fontos lenne. Utólag zajszigetelést beépíteni mindig nagyon drága mulatság, sokszor nem is lehet.

Takács Viktor

A hét híre

A koplalás „relikviái”

Különös, kissé talán morbid gyűjtőszenvédély van kialakulóban Kína-szerte: az ország túlnyomórészt jól táplált lakosai élelmiszerjegyet gyűjtenek. Mivel kivonták a forgalomból, arra már egy deka ételmezt sem kaphatnak, de minek is a jegy, mikor az üzletek polcai roskadoznak az élelmiszerkínálattól, s egyelőre az árak is elérhetők az átlagos jövedelmű ember számára.

Arról van szó, hogy sikk lett a közelmúltbeli éhezés e „relikviáit” gyűjteni. Mivel a gyűjtők klubokba szerveződnek, kimutatás készülhetett létszámukról: mintegy millióan vannak. Ennyi emberért már folyóiratot is érdemes indítani, s van is szaklapjuk, méghozzá nem is egy.

A hét fotója

Áll a vadász méla bámulatban.
A nyerő: az őz.
(Fotó: Gyenes Kálmán)

Nagy Bandó András

Kakukktojás

Amióta nyilvánosságot látott Eigner József bejelentése, miszerint az első negyven átvilágított honatya között „egy fő korábbi tevékenysége ütközik az ügynöktörvény 1. paragrafusának b. pontjában foglaltakkal, vagyis saját kezűleg aláírt beszerzési nyilatkozattal hálózati feladatot vállalt, az állambiztonsági apparátusnak jelentést adott, illetve tevékenységéért térítést vagy más előnyöket fogadott el”, csak idegesítem magam.

Gondolkodjunk egyszerű paraszti ésszel, bár ezt egy honatyától elvárni nem lehet. Megbíztak három bírót, hogy világítsák át az összes képviselőt, derítsék ki, hogy van-e köztük egykori ügynök, hogy végre egyszer és mindenkorra megtisztulhasson ez a demokratikusan összeválogatott magyar Országgyűlés. A bírók végzik a dolgukat, átvilágítják az első negyven gyanúsítottat, s találnak köztük egy Ali babát. Megörülnek, mint az aranyások az első kimosott csillogó szemcsének, s kikiabálják, nem sejtve, hogy magukra szabadítják a rablót, akik keselyű módjára vetik magukat a kincs megtalálóra. (A képzavar direkt, engem ez az egész kép zavar!)

Maradjunk az eredeti történet igazán eredeti szereplőinél. Illetékes uraink főháborodva rontanak a cseppet sem megilletődött bíróra, elfelve tettét, kijelentve, hogy alkalmatlan a feladat ellátására. Mit is jelent az, hogy alkalmatlan? (Mindjárt mondom, de előtte nézzük meg, mit jelent az, hogy alkalmas!) Eigner József alkalmas. Volt, amíg a nevezett nyilatkozatot nem tette. Azaz mindaddig, amíg olyat nem tett, amit a honatyák nem vártak tőle. Pontosabban, amíg azt tette, amit elvártak tőle. Még pontosabban: amíg csak átvilágított, de nem nyilatkozott arról, hogy az átvilágításnak van némi eredménye is, nevezetesen, ahogy Eigner fogalmazott, hogy negyven képviselő közül harminckilencen nem voltak ügynökök, ami óriási eredmény, örülni kéne neki! Nos, ettől kezdve alkalmatlan.

Az illetékes urak azonban nem tudnak örülni semminek, inkább kekeckednek, vacakolnak, kukacoskodnak, hogy ez az Eigner úr ejnye-ejnye! És persze azt mondják, hogy bíróként őt kötelezi a hivatali titok, Kuncze pedig egyenesen úgy fogalmaz, hogy amit Eigner úr a kezébe vehetett, s amiről nyilatkozott, az egyenesen államtitok. Meg kell kérdeznem: melyik államtitka? A választ természetesen tudom: a magyar államtitka. De az előző, a coclista magyar államtitka! Azé, akiről évek óta próbálják lerántani a leplet. Márpedig az az állam immáron megszűnt, kvázi a titkai is megszűntek titoknak lenni, ha jól sejtem, épp a titkok megszüntetése érdekében született maga az ügynöktörvény, s kezdte meg munkáját az Eigner-trió.

Értem én, persze hogy értem, ha tudjuk, hogy negyven honatyát világitottak át, méghozzá abc-sorrendben, s ismerjük a honatyák teljes

névsorát, könnyű kitalálni, ki volt az első negyvenben, s attól kezdve akár tippelhetünk is, hogy ki lehetett közülük ügynök, ez pedig borzasztóan kellemetlen lehet egyes honatyák számára. Azok számára, akik ügynökök voltak az átkosban. És?... Nem értem ezt az udvariaskodást, ezt a kedves visszavonulási, csendben elvonulási lehetőséget. Végére is besüggőkről van szó. Olyan magyarokról, akik egykoron – pénzért vagy egyéb előnyökért cserébe – beárultak minket, többieket. Ne tessék félreérteni, nem megtorlást kívánok, egyszerűen csak annyit, hogy ne csináljanak titkot abból, amit mi, polgárok is tudni szeretnénk.

Az embernek az az érzése támad, hogy a mostani képviselők is annyira megszokták már egymást, s annyira megszerették egymást, hogy nem szeretnének kellemetlenséget okozni egymásnak. Ha ez az átvilágítás is éppúgy marad örök titok, mint az Ellenzéki Kerekasztalnál történtek, melyet – úgy tűnik! – immár sose ismerhetünk meg, ha éppúgy titok marad, mint a Slosár-ügy, mint az ugyancsak államtitoknak minősített honvédségi olajszóktási ügy, ha éppúgy titok marad, mint a Lupis-ügy, az Ybl Bank-ügy, s éppúgy titok marad, mint az, hogy mi lett a vége a Csurka-forgatókönyvnek és az érte kapott húszmilliónak, s ha éppúgy titok marad, mint az alapítványokba költöztetett százmilliók sorsa, ha éppúgy titok marad, mint az, hogy mi is történt 1992. október 23-án a Parlamentnél, a Belügyminisztériumban és az ORFK-BRFK épületekben, s hogy kik mozgatták a Göncz Árpádot kifütyülő szkinhedeket, s ha éppúgy titok marad, mint az Agro Bank ellen indított elkapkodott rendőri eljárás háttere, s ha éppúgy titok marad, mint a János kontra Horn kontra Fodor-ügy, akkor meg kell barátkozniuk a mi hön szeretett honatyáinknak azzal, hogy tőlük és éppúgy elfordul az istenadta nép, mint dicső elődeiktől, akik elég szépen bebetonozták magukat a Parlamentbe országglásuk és államtitkolódásuk éveiben.

Egyre jobban szaporodnak a sokszor százmilliósi tételeket érintő titkos ügyek, s egyre kevesebb esélyt látni arra, hogy ezekre egyszer még fény derülhet. Ez a kormány, megválasztása előtt is, azt a célt tűzte ki maga elé, hogy felveszi a küzdelmet a korrupció ellen, s eközben az az érzése támad a polgárnak, akadnak majd, akiknek önmagukkal is meg kell küzdeniük. Az összefonódások egy felújított magyar Laokoön-szoborcsoportot sejtetnek.

A polgár egyre inkább gyanakvó, s egyre jobban érzi, hogy megint a feje fölött történnek a dolgok, s a nyilvánosság is csak etetés, mert ha szükség van rá, akkor bevetik a személyiségi jogok védelmét, a hivatali titkok védelmét, az államtitok védelmét, s ettől kezdve már csak azt kell eldönteniük, hogy melyik ügy micsoda. De hogy ki, és hogyan dönti el, az államtitok.